

GORJE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

ZAGREB, 5. VELJAČE 1950.

GOD. V.

Broj 6

»Ljubim Te, Gospode, kreposti moja; Gospod je tvrdava moja, zaklon moj i izbavitelj moj»
(Ps 17, 2, 3)
Iz Ulica današnje sv. Misl

UČITELJ I SIROMASI

Već smo češće u životu vidjeli divne prizore nekih plemenitih majki. Vode sa sobom nejaku djecu. Jedva tepaju nekoliko riječi. I kad se namjere na prosjaka, majke im turaju u nevine ručice sitni novac, da ga nose i predaju siromahu. Time u njima uzgajaju od najranije mladosti plemeniti osjećaj za bijednike i potrebne. Tako rade prave kršćanske majke.

I to je pravo. Ljubav prema siromasima je značajno obilježje naše kršćanske vjere i njezinog začetnika Isusa Krista. Za Njega s pravom kaže Sv. Pismo, da je: »Prijatelj siromaka i potlačenihi« (Ps. 71; Iz 35). Čim je počeo javno naučavati, On je odmah pohijao predrasude bogatih farizeja i saduceja, da je siromaštvo kazna za osobne grijeh ili grijeh roditelja. Isto tako je zabacio mišljenje, da je bogatstvo jamstvo naklonosti Božje.

Djeca sreće nijesu uvijek i djeca Božja. Jer »Otač nebeski čini, da Njegov sunce izlazi nad zlima i nepravdama i daje kišu pravednima i nepravednima« (Mt 5, 45). On daje i krepostiima i grešnicima zemaljsko blago i priuštava jednima i drugima vremenite uspjehe. Kad vidimo sreću kod dobrih, tada treba da znamo, da su zemaljska dobra u sebi neudrživa i mogu se rabiti. A kad vidimo sreću kod zlih, tada treba da se sjetimo, da zemaljsko dobro nije najveće blago. Imade nešto drugo bolje, što čovjeku daje čudorednu vrijednost. Krepost nema uvijek zemaljsku sreću za pratitica. Niti smijemo u zemaljskoj sreći gledati čudoredno dobro. Pravdniku se uvijek ne ispunjavaju njegova zemaljska nadanja samo zato, da mu tako vremenita utjeha ne bude poticaj i razlog, da prihvati vjeru (Sv. Augustin).

Naš Učitelj je govorio: »Jer siromaka imate svagda sa sobom« (Mrk. 24, 7). I doista je tako. U svako je vrijeme bilo na jednoj strani posjednika i onih, koji su uživali, a na drugoj strani bijednika i siromaka. To je posljedica toga, što su i talenti odnosno darovi nejednako podijeljeni, a i njihova je uporaba nejednaka. Jednom je Gospodin dao pet talenata, drugom dva, a trećem jedan. Prva dvojica su sa svojim talentima tjerali livnu, a treći je svoga zakopao u zemlju i nije s njime radio (Mt. 25, 14, sl.).

Postojale su i onda, u Isusovo vrijeme, zajednice dobara kod četiri tisuće ljudi, koje esenske sekte, ali o tome nije ništa govorio Isus. Niti je to kudilo niti hvalio. Priznavao je privatno vlasništvo. A branio je krađu i pohlepu za tuđim dobrom. Siromas

maštvo je neistraživa Volja Božja, dopuštenje Božje i kušnja Božja. Ono je sredstvo za stjecanje zasluga za nebo.

Učitelj je podigao samosvijest siromaha. Pokazivao je dostojanstvo siromaštva. Siromasi s nepravom govore o svojoj sudbinskoj neznanosti i nevrijednosti. Oni naime nose u sebi nešto beskonačno vrijedno, a to je duša.

Samo Bog i duša su ono, što imade vječnu vrijednost. Sve drugo je vremenito i slučajno. Nevrijedni pridodatak našemu životu. Zato i kažnaš Spasitelj: »Jer što koristi čovjeku, ako cijeli svijet dobije, a dušu svoju izgubi? Ili kakovu će zamjenu dati čovjek za dušu svoju?« (Mt. 16, 26). I opet: »Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravdu njegovu« (Mt. 6, 33).

Jedino Bog i duša je ono, što je vrijedno. Što je nužno. Što je najdragocijenije. Duša je sakriveno blago, za koje se sve mora prodati, samo da se ona kupi.

Bog i ja! To je jedino vrijedno. To je jedino veliko. Sve drugo okomene dolazi poslije toga. Sve drugo može da propadne: i čast i dostojanstvo i čin i položaj i bogatstvo i udobnost života.

Samo Bog i ja neka ostane i neka se cijeni. Oslobođen svega zemaljskoga, živjet će uvijek. I takovim

se moramo promatrati i za tim čeznuti i to postići.

Bog i ja! Čovjek je slika Božja. Dijete Božje. Kraljevski sin sam ja. Kraljevska kćerka je moja duša. To je jedino plemstvo, koje nadilazi svako plemstvo rođa i poroda, zla i srebra, bogatstva i posjeda. Svi su ljudi međusobno jednakog roda i vrijednosti. Kralj i prosjak. Kočijaš i odličan gospodin. Tek krepstan život čini jednoga vrijednijim od drugoga. Čovjek nije rođen, da robuje drugome. Stvoritelj ne će da gleda na svom djetetu okove ni na rukama ni na nogama. Lijepo veli Sv. Pismo: »Kupljeni ste velikom cijenom, ne budite robovi ljudima« (I. Kor. 23).

Onomu, koji plače i koji je bez hrabrosti, pokazuje Prorok na mudru i dobrotvornu Pravidnost Božju i dokivuje mu: »Prepušti Gospodu sudbinu svoju: pouzdaj se u njega. On će te već urediti« (Ps. 36, 5). »Gospodin je pastir moj, ništa mi ne će nedostajati« (Ps. 22, 1).

Takvu očinsku utjehu daje siromasima Gospodin već na zenjli. No mnogo je dragocijenija njihova nagrada na nebu: »Blaženi siromašni, jer je njihovo kraljevstvo nebesko« (Mt. 5, 31). Njih Gospodin izravno poziva: »Hodite blagoslovljeni Oca mogega, i naslijedite kraljevstvo, koje vam je pripravljeno od postanka svijeta« (Mt. 23, 34).

JOŠ DVA LURDSKA ČUDA

Roza Martin iz crkvene pokrajine Nice u Francuskoj, bolovala je od raka na rektumu (zadnje crijevo). Taj rak je bio obnovljavanje starijeg raka na materici, od kojeg je Martin bila operirana 15 mjeseci ranije. God. 1947. Martin je hudočastila u Lurd i tamo je bila na čudesni način ozdravljena. Liječnički ured u Lurdu dva puta je kontrolirao zdravstveno stanje bolesnice poslije ozdravljenja i obadva puta je našao, da je bolesnica ozdravila na način, koji se ne može naravnim putem protumačiti. Iza toga Martin je bila odaslana u Pariz na pregled narodnj liječničkoj komisiji, koja je isto tako ustanovila, da je kod nje nastupilo potpuno ozdravljenje. Poslije toga Martin je bila pozvana pred crkvenu komisiju u Nici, koja je ponovno u tačnice ispitala njen slučaj, a zatim 2. srpnja pr. god. izdala dekret, da je Roza Martin na čudesni način u Lurdu ozdravila.

— U Vacluse u blizini Avignona u Francuskoj, rodio se je 2. X. 1934. dječak Francis Pascal. U proljeću 1937. obolio je od meningitisa. Kao posljedica ove teške bolesti, dječak je dobio paralizu. Postao je hrom na rukama i nogama, a ostim toga je i oslijepio. U svibnju 1938. očni liječnik Dr. Polge dao je plamenoliječnu dijagnozu: dijelovke bolesti: »Francis Pascal je od posljedice meningitisa ohromio i oslijepio. Zjenice veoma slabo reagiraju na svjetlo. Pozadina oka pokazuje kon-

gestrane (ukrucene) vene i priličan stepen bijedice.« S ovom dijagnozom i konstatacijom, da je bolest stanjirana već oko četiri mjeseca, dječak je kolovoza 1938. hodočastio u Lurd. Tamo je bio pregledan od lurdске liječničke komisije, koja je ustanovila točnost donesene dijagnoze. 28. kolovoza dijete je, poslije više uzastopnih kupki u lurdskom bazenu kod špilje ukazanja, progledalo i počelo se micati. Kad se je vratilo kući, dječak je počeo hodati teturajući se, a zatim je njegov hod postajao sve sigurniji. Liječnik Dr. Darda, koji je pregledavao dječaka i prije njegova polaska u Lurd, ustanovio je, da dijete skoro normalno hodi i da mu se očni vid trajno popravlja. Zbog tih prilika dječak je bio tek 1946. poslat liječničkom uredu u Lurd na razmatranje i ispitivanje. Zaključak ovog ispitivanja je bio: dječak je potpuno zdrav. Vid mu je normalan, hod i trčanje je normalno, a refleksi isto tako potpuno normalni. Na temelju ovoga nalaza crkvena komisija biskupije je izdala odluku o natprirodnom značaju ovoga ozdravljenja.

SVETE PRIČESTI U LURDU. — U nepuna četiri mjeseca prošle godine podijeljeno je u Lurdu preko milijun svetih Pričesti. Od toga u svibnju 219.000, u lipnju 165.000, u srpnju 360.000, a do 22. kolovoza 315.000. Ukupno dakle 1.059.000 svetih Pričesti.

PAZI ŠTA SLUŠAŠ

Da čovjek uznožne razumje riječi i razgovor drugih ljudi, ovdor o je Bog tjele naše slušnim organom, ušima koje je u svom sastavu čudesa uređio. I ovo sjetilo može čovjek, kao i ostala, upotrebiti na dobro i zlo. Po njemu, kako kaže sv. Pavao, saznanje naša duša za božanske tajne: »Vjera dolazi od slušanja«. Po njemu daruje Bog one nebeske potčaje i rješiteljstva, koja drmaju dušu iz sna grijeha, kad sluša propovjedi, riječi Božje. Po njemu primamo i m razne poželjne potčaje, kojima nas Bog vodi na put savršenstva. Tako je slušao sv. Antun: je pustinja propovjedi, i jedno mjesto iz sv. Pisma, koje je na njegovu dušu djelovalo, da je ostavio svijet, povukao se u pustnju i ondje živio samo za Boga. Tako je i jedna propovjedi o ispraznosti svega zemaljskoga toliko djelovala na sv. Nikolu Tuzanskog, da je ojet o u duši gnusanje prema svemu, što je svjetlovan odročak se svega i u jednom samostalno posvetio se savim Bogu.

No Gospodin se ne služ ovim našim sjetlima samo onda, kad se javno propovjeda. Evanđelje nega on obrće i posvećuje duše: po razgovorima sa pojedinih poželjnih osobama. Sv. Raj, mudri iz Pize osjetio je jednog dana umutrašnji porv, da se priključu nekom velikom slugi Božjem, koji je opazio, da je prošao u dom i ispod njegovih prozora. Slušao ga je kako velikim žarom i radošću govori o Bogu, pa se je i sam uspal o ljubavi prema nebeskim stvarima, predas se savršeni Bogu i postao svetac. Slično pripovijeda sv. Augustin o djelovanju pobožnog razgovora, koji je imao jednoga dana na ušću rijeke Tbera sa svojom majkom Monikom. Za vrijeme razgovora dizali su se obje vje vše i više razmatranjem k nebu i neko su vrijeme postali kao zapanjeni: krasotom nebeskih i nebu, te ostal bez riječi. Ili svetec pripovijeda, kad je u početku svog obraćanja crkvi znao slušati pjevati psalma u svetih pjesama, da je sva njegova duša bila ispunjena takvom slasti i blaženstvom da je naskoro provalio u suze. I tako je istina, da je uho onaj kanal, po kojemu Bog uljeva u dušu nadnaravno prosvjetljenje i potčaje i time potiče čovjeka na obraćanje i na savršenji život.

No i zli neprijatelj služi se upravo ovim sjetlima, da dušu ih upropasti ili ju bar odvrti od staze savršenstva. Od kuda dolaz, da mnogi kršćani, rođeni u krlu Crkve, poučeni u školi Odkupiteljskoj, tako mnogo čijne svjetska odikovanja, dostojanstva i časti? Kako to, da ljudi toliko cijene zemaljski sjaj i taštu kićenost? Da toliko hlepe za novcem i imetkom? Sve to dolazi velikim djelom od slušanja i hvata, koje zaslijepljuje svijet pridaje onim spraznim stvarima. I otkuda potiče daleko proširena čudoredna poćkarenost, koja ruši bezbrojne duše u vječnu propast? Ptaaj tisuće orih, koji leže u kalu opazine. Ptaaj, koja je bila prva karica ovog lanka grijeha, a na čiji je čemal, da ta prva karica nije bila ništa drugo nego slušanje nepristojnih razgovora. Tada su se rodile prve nečiste misli i želje, tada su pale u dušu prve kupi one čudoredne potčarenosti koja je lječkom godina nabujala do užasnog mora grijeha.

Uho je dakle jedan od prilaza, kroz koji lako smrt silaz u dušu, i to čim opasnije, što je taj prilaz uvijek otvoren. Ne može čovjek uvijek da se makne iz društva zlih ljudi. Zato budimo nad svojim ušima i ne čajmo, da nam slušanje zla bude na preopast.

UKAZANJE GOSPINO U LURDU

BEZGREŠNO ZAČEĆE

Bio je inovjerc. Dozao je, da iz Zagreba polazi svake godine grupa hodočasnika u Lurd. Cuo je, da se tamo po zagovoru bl. Dž. Marije događaju čudesa. Znao je, da je i francuski bezvierski pisac Zola išao u Lurd samo zato, da dokaze, da ta lurdška čudesa nisu istinita. Ali je bio pobjeđen i sramotno je u svom romanu "L'ouïe" sve istruvise, što je u Lurdu vidio. Bio živio je naime i vidio na svoje vlastite oči i ispitao dva čuda, koja su se pred njim dogodila. Pred njim je naime ispitivao 30 liječnika dva čovjeka ozdravljena.

Marija Lebrans (Lebranchu) je bila u trećem stepenu sušice. Došla je u Lurd u beznađnom stanju. Redoviti su joj umrili ot sušice. Ona je pet godina obilazila sve glasovite liječnike. Napokon je pristupila u Lurd 1892. i nemadno 20 kolovoza otravirala. Znao je, da je čudesno kupki. Zola je to vidio, ali je u svom romanu napisao, da je umrla. Premda ju je g. 1896. posjetio kao udatu pod imenom Wuplier. On je zove u svom romanu imenom Grivot.

Druga se ozdravljena zvala Marija Lemarhan (Lemarchand). Njoj je rak zahvatio i izmaklo nos i usta. Ona je ozdravila iznenada u čudesnoj kupki drug. dan t. j. 21. kolovoza 1892. Godine 1903. doznao je lurdski liječnik dr. Bertram za njezinu adresu. Znao je, da je za laži Zolina romana, ko je o njezinu ozdravljenju piše i zove je Elze Rouquet. Zato ju je Bertram pozvao, da mu se javi. I ona mu odgovara: "Udala sam se. Sada se zovem Authier. Imam četvero djece, a peto je na putu. Uvijek sam odonuda posve zdrava."

Po Zolinu romanu, oboje su ozdravile neponovo pale u svoje prijašnje bolesti i umrle. Protivno je istina, da su obije zdrave i zdrave Zola. On je na sam umro 1902. Ugrušio je pluća. Našao se ga čleom okrenuta prema zemlji. Nije imao vremena da se pripravi za srašni sud božji, postije kojega počinje svetni ili nesretni drugi vječni život.

Za sve je ovo znao naš inovjerc nadlekar Jasiljević. Zato je naš moćio, da ga uzmeza sa sobom na hodočašće u Lurd, da vidi to svrto jelo i kontrolira događaje, koje se ondje događaju. I primijeli smo ga. Njega posle se katolički Crkva i svetih nego stići. Otvorila širokogrdno prema svakomu, da se upozna njezina tetina. Sve dje znanstveno ispitati i pretražiti. Za tako je to i u Lurdu. Zato smo se i veselili, što će naš inovjerc nadlekar posjetiti Lurd.

Prije nego smo stigli u Lurd, opazili smo da je naš suputnik veoma prazniran i pristolan, ali ponešto pravovjeren. Stigli smo naime kasno jutro ve-

šer na putu prema Lurdu u velikim francusku pomorsku luku Marselje (Marseille). Preočili smo u velikom kolodolu gotovo na obali. Ujstro smo rano otisli, po našem putnom redu, u običnu crkvu na sv. Misu. I kad smo se vratili, našli smo svoga suputnika u kavani hotela kod kave. Bio je blijed i ustrašen. Mucajući nam je ispričivao svoju životnu. Vratio se naime s kave u svoju sobu. A kad tamo, vidjemo se stvar i čovjekom bile izabaceno pred vratima sobe. A u sobi je pred ogledalom sjedio netko crne puti, po put čizme i feprkao je po svojim debelim usnama i ustima. On se tako ustrašio, da je pomislio i još poslije tvrdio, da je to davo: "Vrag, vrag je u mojoj sobi, a mene izbacio napulje. Nije znao, da u luku dolaze prekomorski brodovi s liječima raznih rasa i boja kože."

Svi smo prasnali u smijeh, i nikako nismo mogli na to zaboraviti, dok nismo stigli u Lurd. A Lurd je onda tako zasjelo našega nadleakara, da mu je istomno svaku drugu osobu uspomeno. Sve je gledao i raspravio de najmoderniji stinica.

Zanimaju ga spila, u kojoj se Gospa ukazala 11. veljače 1858. maloj 14-godišnjoj djevojčici Bernardici Sibiru. A još i danas postoji kao i onda. Samo ispunjena štakama, koje su napustili ozdravljeni bolesnici.

Zanimale ga kuppke, u kojima je čudotvorna voda, koja je protiekla kod delevok ukamania Gospina na Njezine rijeke Bernardici: "Pi i umij se na izvorištu."

Zanimale ga tri prekrasne umjetno izgrađene crkve, koje su sagrađene vrlo brzo na poziv Gospin u sedmom ukazanju: "Reći svećenicima, Ja hoću, da mi krkvu sagrade na ovom mjestu."

Zanimalo ga ogroman trg pred crkvama, kuda kreću milijuni ljudi u prosojama iz cijeloga svijeta, jer je Gospa rekla: "Ja hoću također, da se ova moć dolazi u prosojajama."

Zanimalo ga veebni i umjetno izgrađeni kofini put na brdu iznad spila u crkvu.

A snasad svem ga zanimalo kao liječnika sredi sa liječničke konstatacije bolesni i ozdravljenja u Lurdu, snabdjevanje s najmodernijim spravama za tu svrhu.

Osobito ga je zanimalo to, što je taj ured posjetilo na stotine liječnika profesora medicine, kirurga i praktičara, svih narodnosti i vjera, koji su ispitivali njegov rad i čudesna ozdravljenja od: alpejce, raka, sušice, ustrasti i svih mogućih bolesti.

Osobita više nije mislio na svoje

U čašestom ukazanju Gospinu u Masabjeljkoj spilji u Lurdu, zapitala je Bernardika Gospu: "O moja draga Gospodu, budi tako dobra, pa reci, tko si ti i kako se zoveš." Gospa je oči pogledla k nebu, ruke razlirila, nakonlila glavu i rekla: "Ja sam Bezgrešno Začeto. A koje da vidimo, što ste stjeći znači."

Isus Krist je Otkupitelj i Spasitelj sviju ljudi, jer svi ljudi trebaju otkupljenja i spasenja, budući da su svi u prvom čovjeku, Adamu, sagriješili. Svi dolazimo na svijet opterećeni praroditeljskim ili istočnog grijehom. On se prenosi na potomke prirodnom rađanjem tako, da ga dijete prima već u samom svom začetu, a t. j. onaj čas, kad se spoje tijelo i duša te nastane čovjek. Tko god, dakle, dolazi na svijet nedotvoren ili prirodni putem, t. j. rođenjem od žene, dolazi okajan istočnim grijehom.

Izuzetak su samo Isus Krist i Blažena Djevica Marija. Isus Krist je Bog i čovjek. Došlo je na svijet ne prirodnom zašćenjem kao druga djeca, nego je začuo od Blažene Djevice Marije po Ludu Svetom. Sveučak je Božja te učila, da je Marija postala Majkom i ujedno ostala Djevicom. Jer Isus Krist nije začeo naravnim putem, to na Nj nije prešlo istočni grijeh.

Blažena Djevica Marija je naravno potomak Adamov. Ona ima i oca i majku na zemlji kao i druga djeca. Prema tome je i ona Nju prijedli istočni grijeh. Međutim je kod Nje Bog učinio izuzetak radi dostojanstva Materinista Božjega. Bog je Nju jedinu, kao Majku Sina Božjega, izuzeo od svih smrtnika, i od prvoga časa Njezina začeta sačuva ju je čistu od svake luge 'istočnog grijeha. Ne može se naime složiti s dostojanstvom Majčinstva Božjega, da Majka Božja, koja ima roditelji sam izvor svetosti-Sina Božjega Isusa Krista, bude ma i samo jedan čas okalana bilo kakvim, pa i samim istočnim grijehom.

Nije, dakle, na Njezinu dijelu bilo nikada nikakova osobnoga grijeha, a jednako je i istočnog ili nasljednog grijeha. Drugim riječima: od prvoga je časa svoga začeta Majka Božja bila u posvetnoj milosti, a kasnije je primila sve milosti u najvećoj mjeri, što ih čovjek uopće može primiti, da tako bu-

praznovjerje i događaj iz Marselje. Zaokupila ga je Lurd sa svojom blaženom ukazanjem Gospinu, s veebim crkvama i lurdskim ozdravljenjima.

Samo je o tom svemu u odviljenju govorio na povratku kući iz Marijina Lurda.

de dostojna roditelj Sina Božjega. O Majci Božjoj govore svetci Crkva: "Sva se ljeđa, o Marijo, ljeđa istočnoga grijeha nema na Tebi." Blagdan Bezgrešnog Začeta Majke Božje slavimo 8. prosinca.

Istočni grijeh je tolika ljeđa na duši, da ni s njim samim čovjek ne može u nebo. To znači, da male djeca, koje umiru bez Krsta, makar nemaju na duši drugoga grijeha nego samo istočni grijeh, ipak ne mogu u nebo. Ona se nalaze na drugom svijetu na posebnom mjestu, gdje doduše ne trpe nikakvih muka, ali ni ne gledaju Boga, što je za ljudsku narav veliki manjak. Ta djeca imaju samo prirodno zadovoljstvo.

Nu, mogao bi čovjek pitati: a kako su se ljudi čistili od istočnog grijeha i prema tome, kako su se ljudi spasavali prije Isusa Krista, kad još nije bilo svetoga Krsta, na kom se, po Božjoj ustanovi, ima oprastati: istočni grijeh? Održim se ljudima, koji su bili kod uporabe razuma, oprašao istočni grijeh kao i drugi grijesi tako, da su se iz Lurda prema Bogu kajali za sve grijeha, pa prema tome i za istočni grijeh. To je savršena ljubav prema Bogu, koja uništava sve grijeha-dosljedno i istočni grijeh. Međutim postojale je i sakramenti prirodna zakona. Sveti Otkr. drže, da su taj Sakrament mogli podcijelivati samo roditelji svojoj djeci, a učinak je bio kao kod našega svetoga Krsta. Po ovom su se Sakramentu spasavala dje - koja su umrla prije uporabe Krsta. Prema tome je mogućnost čišćenja od grijeha postojala i prije Isusa Krista, samo što čiste duše pokoljnika nisu dolazile odmah u nebo, nego su čekale u predpalju, dok Krist uskrsne i uzade na nebo, da onda i one s Njim zajedno podu u nebo.

Sveta Crkva stavlja toplo na srce roditeljima i svima ostalima, kojima je povjerenja skrb za djecu od najranje mladosti, da se pobrinu, te se djeca što prije pokrsti. Gdje je boljan, da bi dijete moglo prije umrijeti nego do spulje u crkvu, da ga svećenik krsti, tada ga smije krstiti svaki čovjek, koji je prvi sveti, i ima nakana kod krštenja učiniti ono, što čin sveta Crkva. To je Krst nužde. Svaki, dakle, od ukučana može uzeti vodu, kojom polije dijete po glavi i u isto vrijeme izgovoriti riječi: "Ja te krstim u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Krštenjem ti djetetu pribavljaju nebo, ali i obilje milosti onomu, koji je omogućio djetetu krštenje."

Iz svoga se ovoga vidi, kako je velika odlika dana Bl. Dž. Mariji, što je obučena od istočnoga grijeha

Kakav život takva smrt

Napuklo zvono župne crkve zvalo je narod na službu Božju. Za čas su se ispunile dolnje i prodišle narodom, koji je iz bružaljki i labričica hrlio prema crkvi. Išlo ih je po pet, po šest zajedno i razgovorale, a iza svijlu bilo je sam Janko Galović. Njemu nije bilo do razgovora. Bavio se svojim brigama. U obične dane nije imao vremena da se s njima pozabavi.

Janko je u svom posredstvu u godinama. Sjed je i pogurao od posla i briga, koje ga tište, otakmo mu je otac u vrijeme prvog svjetskog rata poslao kosti na Drini. Bio je tu još i stariji brat, ali holestan i brzo će i njega iza očeve smrti pokositi smrt, i sav tere i sve brige spađoše na Janka. Iza smrti očeve ostala su dva mala zemlje i kuća, ali s time nije on mogao uzdržavati ni sebe, a kamoli svoja. Ode među kopače u ugljena. Dugo je trebalo, dok se privikao raditi pod zemljom. Manjkalu mu sanice i svaki znak, falilo zbušenje potoka i crkveni ptica. Po vremenu se privikao. I druga stirotnja mora u rovove, mora i on. Nije mu bilo sudeno da akrštenih ruku vide svakidašnji hjebe.

Radio je kao crv cijela sedmica, ali nedjelja je njegova. U sve dane u tjednu radio je za druge i davao je ljudima što je njihovo, ali nedjelja je njegova. U nedjelju ide u crkvu i daje Bogu što je Božje.

Jedine je u crkvi pretao. U zovu radi

sa svakojekim ljudima. Ima među njima i dobrog svijeta, ali ima i zlog, koji nije s ničim zadovoljan i koji psuje na sve; vidi se na njima, da mrze na posao i da bi najvoljeli da se sruli ro i da pokopa i njih i one, za koje radi.

Janka nisu voljeli drugovi, jer je iza svršetka posla išao kući, dok su se drugi navučali u krčmu i tamo uz karte i vino trošili, što su zaslužili.

Kad se Janko u crkvi smjestio u klupu, etade moliti. Nije znao mnogo molitava, ali što ih je znao, molio ih je od srca.

Dok se molio, pađe mu pogled na sliku svete Obitelji. Slika je bila okićena i sjajno nasvijetljena. Uvijek je Janko rado gledao tu sliku i nikad se je nije mogao nagledati. Na slici je gledao Majku Isusku, koja nije samo Maji Isusova nego i svih nas ljudi. Za Janka je svaka mati svetinja. On je imao dobru i počrtvornu mater, a kad mu ona umrlje, nikad je nije mogao prežaliti.

U Mariji gledao je Janko dobru i brižnu mater, koja je spremna svakog zaštititi svojim zagovorom. Vidi on, da se oko oltara Marijina najradije sakuplja narod i zna, da je svaki od njih dobio zagovorom Marijinim baram koje to čudotvornost. Opazio je on, da na smrti-

vine Marijine dolaze u crkvu i oni, koji inače nemaju vremena, da dođu u obične blagdane na bogoslužje. Kod svršetnjskih poboznosti i u listopadu naravno crkvu i oni, koji su inače mlaki u vjeri. Koliko su puta i njega dobrota i zagovor Marijin sačuvali od pogibli, koja mu je prijetila kad je jednino provalio u rov otrovni plin, klečeći su sazvajali Mariju i oni, koji su se inače rugali vjeri i prigovarali Bogu i Svećima.

I Janku pađe pogled na prečistog Zaručnika Marijina i Hranitelja Gospodina svetog Josipa. I pomisli: Kako je negdje morao sveti Josip biti krepostan i pobozan, kad mu je Bog povjerenio brigu nad svojim Jedincom Sinom nam Isusovom neokaljanom Materom! I Josip je bio siromah i on je radom svojih ruku privredovao kručaci sebi i onima, koji su bili povjereni njegovoj brizi. Pokraj Josipa je pila, blanja, bravda i sjekira. Nije se on stidio posla, pa se posla ne smjtu stidjeti ni ljudi, pa makar im posao bio neugledan i naporan. Jesepovi suvernetisti slabo su cijenili Hranitelja Gospodinova, a sad ga poštuju svi kršćani i preporučuju se u njegov moćni zagovor.

Bog je obilato nagradio svetog Josipa na drugom svijetu, a On će nagraditi

tamo i svakoga, koji sluša zapovijedi Božje i koji se mači i koji radom privrćuje potrebne za život i sobi i svojim.

Na slici vidli Janko i dijete Isusa. Isus je bio za svog života na zemlji poslušan svojoj Materi i svom Hranitelju. I taj mali Isus bio je samo Sin nebeskog Oca, nego je bio i naš brat, jer je uzao na se našu, čovjeku narav. Pa kako da Ga ne ljubimo i da Mu ne budemo zahvalni!

I Janko slade Isusova ređati Očeval za Očakom. Bilo mu je milo, da smije on, puka stirotnja, nazivati Boga svojim Ocem. A kad nas je Isus učio, da tako zovemo Boga, ne će On jamatno zaboraviti na nas, na svoju djecu i uskrstiti nam potrebu za naš život.

Počela je Misa. Crkva je bila dupkom puna naroda. Misu je služio stari zupnik Janko je uvijek njega rado gledao kod oltara i slušao ga propovijedati. Miladi gospodin govore nekako učeno i Janko ne razumije puno od onoga, što on veli, ali župnikovo razabire svaki riječi. Župnik govori onako više po demačić od srca k srcu. On je u toj lupi već preko trideset godina i pozna svako dijete i sve dobet i zle strane svojih župljana. On se veseli njihovu napretku, a žali i plače nad nećadama, koje ih sigurno.

Ead je pozvonilo na Podžanje, spustio se Janko na koljena i poklonio se

NEDJELJA SEDAMDESETNICA

5. I. 1920.

Sv. Misa počinje ovako: Obuzane me udarom smrti opkolio me podzemno svetlo. U vješatici opkolio prizvah Gospodina. On ušulja glas moje iz hrama svetoga svoga. I ljubim Te, Gospodine, kreposti moja. Gospodin je tvrdava moja zakon moj i baštvenj moj!

U Poslanici (Kor. I. 9,24—27. 10,1—9) uči nas sv. Pavle, da u trkaništu, i to je život, nastojimo tako trčati, da do bijeloga nagrada, i t. j. nadojimo tako živjeti da dođemo do cilja da svoga spasenja. »Bratče, zar ne znate, da oni, koji trče u trkaništu, zaista svi trče, ali jedan dobiva nagradu. Tako trčite, da dostignete. A hojstvo da borite, uzdržava se od svega, oni da doblju raspadljiv vijenac, a mi neraspadljiv. A ja tako trčim, ne kao bez cilja, tako se borim, ne kao ang, kojs mijša svoje noge u okucavanje svoje dragimta propovjedi, dam, ne bih naštao sam bio osuden. Jer ne ću vam bratče jati, kako su naši oči bili svi pod oblokom i svi su prešli preko mora, i svi su bili kršćani, po Mojsiju u oblaku i u moru. Sv sva je: isto duhovno jelo, i svi su pil isto duhovno jelo (pili su namne od duhova). I spasi, kosa ih je prečila, a ta stivena je bio Krist). Ali se većina od njih nije svjerala Bogu.«

Sv. Evanđelje donosi nam pricu Isusovu o poslanicima u vinogradu i njihovoj nagradi. U ono vrijeme reče Isus svojim učenicima ovu prispodobu: Kraljevstvo je nebesko kao domaćin, koji izide rano u jutro, da najmu radnike za svoj vinograd. Izide i oko treće ure i drugi drug, gdje stoji na tergu bez posla, i reče im: Idite i vi u moj vinograd, i što bude prevro, dat ću vam. Oni podu. Opet izide oko šeste i desete ure i učni tako. Kad je lašao oko jedanaeste ure, nađe drugove, gdje stoje i upita ih: Što stojite ovdje stješi dan bez posla? Oni mu odgovorje: Jer naša nije nitko našao. Reče im: Idite i vi u moj vinograd. A kad bi naveče, reče gospodar vinograda novim upravljevi: Dozov radnike i isplati im počešvi od posljednjih od prvih. Kad su hoili oni, koji su ušli oko jedanaeste ure, primlje po dinar. A kad su došli i prvi, mislii su: da će dobiti više, ali oni primlje po dinar. A kad su primili, stannu mrmnjati protiv domaćina govoreći: Ovi posljednji radili su jednu aru i izjednacili si ih s nama, koji smo podnosili teret dana i žogu. A on odgovori jednom od njih: Prijatelju, ne čini ti kerivo. Zar se nisi sa mnom dogovorio po dan? Zar si svoje ne baš hoću i ovom posljednjem dati kao tebi. Ili zar ja ne radim šta hoću? Zar si se zavidan, što sam ja dobar? Tako će posljednji biti prvi, a prvi posljednji, jer je mnogo zvanih, a malo izabranih.«

Pouka: Mi se Bogu dopadamo, ako mu ustrajno služimo, ali mu se još više dopadamo, ako je naša služba prema Njemu puna revnosti, žara, požrtvornosti i topline.

KAKAV ŽIVOT TAKVA SMRT

(Nastavak sa strane 2)

svom Spasitelju, koji je sašao na oltar. Ne vidi ga Janko svojim tjelesnim očima, ali Ga gleda očima svoje duše. Neizreciva radost usli je sada u Jankovu dušu. On osjeća, da mu je Spasitelj blizu, onako blizu, kako je bio svojim Apostolima u kemionu, onako blizu, kako je bio svojoj Materi i svom Hranitelju. Bio je siguran, da će mu sada Spasitelj sve dati, što od Njega zatruži. Ne šite on od Njega ni blaga, ni bogustva, ne traži ni ugleda ni časti. On moli svog Spasitelja, da mu oporoti grijehe, i u prvom redu, da mu udijeli sretnu smrt.

Nikada nije Janko tako usrdno molio za sretnu smrt, kao što je to molio kroz dana. Kao da je nekada služio u njegovu srce, da mu je bila kraj života i da će ga doskora k Sebi pozvati Nebeski Otac.

Misa je završila. Bila je mlada nedjelja i na kraju se Misa d'jelo blagoslov s Presvetim Sakramentom. Kao andeo

Sv. Agata (Jana) rodila se u Katanji godine 238. na otoku Siciliji. Za rimskoga cara Dečija izbio je sedmi, najžešći i najokrutniji progrom kršćana od god. 249. do 251. U grad Katanju došao je namjesnik Kvintinijan sa nalogom, da uništi kršćanstvo. Zanesen ljepotom sveleđevnice Agate htio ju je odvratiti od kršćanstva. Kad mu nije uspjelo, predo ju je zlaglamoš ženl Afrođiju, da je ona preokrene. Ali uzalud. Kvintinijan, prevaren u svojim nadama, dao je sv. Agatu zatvoriti u smradu tamnicu. Nagovarao ju je, da se odreče Krista, a kad je ona ostala nepokolebiva, dao ju je staviti na mučnja, paliti užarenim željezom i konačno ju odrezati grudl. Ovakvo izmrcvarenu odvukli su je u tamnicu.

U ponoći javio joj se apostol sv. Petar i rekao joj, da ga je poslao Gospodin Isus Krist, da isčiji namzino tijelo. Cijelo noć sialo je u tamnici svijetlo. Prekrasni strahovi su pobjegli i ostavili vrata otvorena.

Poslije četiri dana opet ju je pozvao Kvintinijan i upitao: tko ju je isčeljeio grudl. Ona odgovorila: »Isus Krist, Sin Boga Živoga! Na to ju je Kvintinijan dao položiti na užareni ugljen. U taj

Krist naš Gospodin i Kralj

U vrijeme, kada se je Isus rodio — tako pripovijeda jedna legenda — bio je proroka Sibila u polju; cara Oktavijana Augusta u Rimu. Vidiela je oko sunca zlatni vijenac, u njemu krasnu djevičicu s djetetom u naručju. Ujedno je čula nadnarajski glas: »Ovo je oltar naše; ovo je oltar jednerodica Božjega.« Proroka je caru pokazala vidoenje i obavijala da je ovo malo djetete gospodar nad svim gospodarima na nebu i na zemlji. Car je dao na mjestu, gdje mu je pripočelo vidoenje i proročanstvo dignati oltar i žrtvova djetetu. Također je naredio, da ga otasda nitko ne smije zvatl gospodarom. Jer se rodio pravi gospodar. Kasnije su na mjestu čerave palače sagradili crkvu, koja još i danas n-isi ime »Sv. Agata« - - Oltar naše.

Pobozno mišljenje ranijih vjekova stavilo je poganskoi Sibili u usta ono, što veći apostol (Prl. 2,11): »Svaki jezik mora va prizna, da je Gospodin Isus Krist u sinu Boga Oca;« onoga, što naš i danas vjerujući i usni stala govoreva, i naša priznanje: »Vjerujem u Isusu Krista... Gospodina našega.«

Isus je naš Gospodin upravo kao i Bog Otac, naš Stvoritelj, a kojim je nitko jedan Ali je On u posebnom smislu naš Otkupitelj, koji nas je iskupio svojom krvlju kao svoje vlastništvo »Sin čovjekl d-ide da nam što je bilo izgubljeno« (Mat. 18,11). On je naš Učitelj, svjedoči da nam ne poznajemo naš nadjudsku mudrost, on je

s neba pričino mu se sjedli župnik u bijelom plaštu, kad se okrenuo prema narodu izreči Sakramentat u ruci. — Ne ostavi nas nigda, blagoslovi nas svigda — zarila je crkvom, kad je župnik počeo blagosloviti ljude, koji su klečali: primali blagoslov vjebne ljubavi Božje Janko je osjetio, kako blagoslov Božji ulazi u njegovu dušu i oči mu se napunje suzama.

Iza Mise razišao se narod kućama. Janko još ostade u crkvi. Nije mu se dalo odijeliti od crkve.

Kad je crkvojak pogasio svijeće na oltaru i htio zaključati crkvu, opazi Janka kako spuštene glave kleči, a glava mu je bila duboko nagurna nad klupom. I dode k Janku i reče: — Hajte, kume, kudi, moram zatvoriti crkvu. — Janko se nije micao. A kad ga je crkvojak bolje pogledao, vidl, a to mu oči zatvorene i glava mu se još i bolje spuštala. Janko je bio mrtov.

Sretna ga je i blagoslovena smrt, za koju je molio, zapala.

Šas nastao je potres. Srušeni zidovi ubili su Silvana i Teofila, savjetnike Kvintinijanove. Potres se osjetio i u Katanji. Prestrašeni građani doletješi do sudnice. Kvintinijan je na to obustavio mučenje i dao sv. Agatu odvesti u zatvor.

Kad je sv. Agata ušla u tamnicu, zahvalila Bogu, što se udostojao dati joj milost, da se je mogla trpjeti za Njegovu ime zamilnola Ga, da je sada uzme k Sebi. Nato je sv. Mučenica isdahnuila u svojoj četrnaestoj godini. To je bilo 5. voljaše 251. godine.

Na grob slavne Mučenice hodočastili su i pogani i Židovi. Njokino se štovanje naglo razširo po cijeloj Crkvi. Gradnja Katanje njoj pripisaju spas za vrijeme velikih provala vulkana Etna počevši od god. 253. pa do strajnog potresa 28. XII. 1908. Sv. Agata spada među četiri velike djevice i mučenice — u sv. Luciju, sv. Agnezu i sv. Ceciliju —, koje su bile u velikoj časti u staroj rimskoj Crkvi. Njihova se imena spominju u svakoj sv. Misi. To je izvanredna počast, koju sv. Crkva iskazuje samo sv. Apostolima i vrlo malom broju izabranih Mučenika iz prvih kršćanskih vjekova.

»Mudrost iz prijestolja Svevišnjega.« Kao kakav on se pokazao već u dvanaestoj godini u hramu Jeruzalemskom tako da su se svi divili Njegovoi mudrosti (Luk. 9,47). Na početku svoga naučavanja u Nazaretskoj sinagogi na sebe primjenjuje proročanstvo: »Duh je Gospodinl na meni; zato me pomazao i poslao, da navješćujem evanđelje siromasima (Luk. 4,18). Učiteljem istine smatrali su Ga i priznali ne samo Njegovu mudrost, nego čak i Njegovu moć. Učiteljevi su misli, da si istinit i putu Božjem doista učila« (Mat. 22,16).

Ješt, čak Njegov Otac nama stavlja pred oči: »Njega slušajte!« Slušati, ali ne samo tako, da Njegovu nauku prihvatimo mozgom i srcem, već i učilo, da po njegovim riječima živimo. Dakle, Otac pokazuje Sina ne samo kao učitelja, nego kao i zakonodavca. Krist sam veći, da nije došao uklati zakon, nego ispuniti« (Mat. 5,17). On je izvršio zakon Staroga Zavjeta, usavršilo je i s novim duhom ispunio. Ali je On također taj zakon sam na način najzavršeniji, za sve ljude najuzorniji. Prava lona. On nije samo zakonodavac, nego je On sam živi zakon, pravac našeg života. On nam je dao primjer, da i mi radimo kao što je On radio (Iv. 13,15). Budemo li sljedilci Njegov živi primjer, postignut ćemo cilj, radi kojeg je zakon dan, radi kojega je Isus uopće postao čovjekom: vjebni život. Gospodin nam ide u susret što dalje, da možemo Njegov zakon vršiti i sljedilci Njegov primjer; daje nam svoju milost kao sinu pomoć našoj dobroj volji.

Sve, što smo ovdje nastojali objasniti s mnogo riječi, sam je Isus jednom rekao Tomi s tri jasne riječi: »Ja sam put, istina i život« (Iv. 14,6). On je istina, dakle naš učitelj. On je put, zakonodavac, pravilo našega života. I On je život, pomoćnik k vjebnom cilju po milosti i sam cilj, jer u gledanju Boga bitno se sastoji nesekko biženstvo. Kako li bismo mi morali biti ovrnne našem Gospodinu vjerni i spremni učeni! Njemu koji nas jednini može usređiti.

DRAVA »ISRAEL« odniedla je položaj zaključka Ujedinenih naroda, da se Jerusalem internacionalizira, da svoju vladu premjesti u Jerusalem. Parlament »Israeela« već se sastao u Jerusalemu, na što je vlada Transjordanje odniedla, da ne će povući svoje trupe iz Jerusalema. — To je povod za novi spor.

»FAX ROMANA« održat će svoj kongres u Kolovozu. Sudjelovat će preko 2000 profesora iz preko 50 naroda. Glavna će tema bitl ova: »Zadaća predstavnika duhovne znanosti u planu odkulmpjeva.«

UPOZNAJ SAMOGA SEBE

Podro, prišalac starijega doba, kaže, da smo svi mi natovareni dvjema vrećama. Jedna nam visi sprijeda, a druga straga. U prednjoj su vreći pogreške deatni, pa ih zato mi uvijek vidimo. U straga su vreći naše vlastite pogreške, koje mi nikada ne vidimo. Vide ih ipak drugi. Oni nas podružljivo kritiziraju, a da mi to i ne znamo.

Većina ljudi ne vidi svojih pogrešaka, jer ih li ne poznaje sebe li ne će da sebe upozna. Ako druge otkoje uposore na kakvu pogrešku, tada pomotni, razboriti ljudi vole to i smadu se time okoristiti. Kada je sv. Toma Belet bio posvećen za biskupa, rekao je mladom svećeniku Herbertu Boshamu:

»Ako ćete ikada na meni opaziti nešto, što nije u redu, li što bi se iz bilo kojeg uzroka trebalo smuditi, kažite mi to poave iskreno: Dva para očiju više vrijedi nego jedan par.«

»I sv. Augustin piše sv. Jeronimu: »Ne boj se opomenuti me svaki puta, kada bih se rekao nešto, što ne dolikuje. Ja se nikada ne ću uvrijediti zbog toga; naprotiv, bit ću ti zahvalan, jer ću tako moći nešto naučiti iz tvoju pomoć. Naš međusobni odnos treba da bude označen ne samo ljubavlju nego i bratskom iskrenošću.«

ŽENA I MAJKA

Istina je, da je Bog stvorio čovjeka na svoju sliku i priliku; tako je i čovjek nastojao, da čemu oblikuje prema svojoj slici i prilici. Kroz stoljeća trudilo se on, ali jedva da je bilna cilja. Neka ne kuka zbog nedostatka svoje žene, jer mooge nedostatek ona baš njemu duguje. Ona je suavka, kakvu oblikuje njezin životni drug. Ipak, svaki čovjek može našu u jednoj ženi ono iskru duhovne plemenitosti, koju obično većina ne vidi.

Žena je ipak bolja od nas, jer u svoja nagomu nosi ljubav. Ona nost u toj ljubavi materinstvo.

Na Augustinovo je obraćenje više djevovala njegova majka, nego li djeca Cicerona, Platona i sv. Pavla. Materinška ljubav majke Monike bila je odlučujuća. Mislim, da je u onom trenu, kad su oboje, sjedeći blizu prozora promatrali u Orijal zvijezdanu nebo, bila ženska duša ona, koja je povelja za sobom muškiu dušu u razmatranje nebeskih ljepota.

Čudo u duši svakog čovjeka, to je plod ljubavi njegove majke.

Nino Salvanescu (iz knjige: »Knjiga sreće«)

MOLITVA

Isuse, Sine Božji, Ti si živio u siromašnom domu u Nazaretu i Tvoj život prošao je u molitvi i rarku.

Neka Tvoj primjer živi u našim danima, da uvijek pamtimo, kako je potrebna molitva nebeskom Ocu i kako je velik svaki rad, kojega obavljamo savjesno i pošteno i predano Božjoj promišli. Neka svaka naša molitva bude naša vjebna vjebnoma Bogu i lakreva našoj Njegovim milosti. Neka svaki naš posao bude blagoslovljen Božjom pomoću i na čast Njemu, našem Stvoritelju.

Isuse, naš božanski Učitelju, Ti nas vodi kroz život, da se u dobru ne uzohvalimo, a u zlu da ne klionemo. Ti nam obasjaj naše puteve, da upoznamo radosat snirenja u vjeri i Boga i smislo i veličina svih svojih napora. Neka Božja zaštita bude nad našim domovima, Božja utjeha nad našim molitvama, Božja snaga nad svim našim djelima. Neka Tvoj primjer, Isuse, svjedičl našem pogledu, da nikada ne izgubimo najdublju utjehu. Sine Božji, mi Te molimo: ostanj s nama u radosti i u bolu, ostanj s nama do vjeka.

STRASAN TAJFUN, koji je harao iz Thom Oceana, nanio je velike štete milijunskim centrima. Na otoku Guamu poginulo je 4 crkve, dok je na Filipinima čuškno odloženo 20 crkava, 23 saonastava i 8 škola.

IZ BELGIJE je zadnjih godina 120 misionara otišlo na dužnost u mislijanje, od kojih je 380 bilo po prvi put u mislijanje.

IDIFE I VI U MOJ VINOGRAD

Božićno je doba radosno. Svećenik je oduševljen miano ruho ljubivosti, pokorničke boje. Orgulje su zamukle. Prokešanje, Misu se ne pjeva više andeoska pjesmarica: »Slava Bogu na visini!« U Bogoposluzju se ne čuje više radosni podvik »Alleluia!« Crkva se svom ozbiljnošću priprema za pokorničko korizmeno vrijeme.

Da bi nas pripremila na korizmenom pokoru, Crkva nam u liturgiji nedjelje Sedemdesetnice doziva u pamet pravi cilj, pravu svrhu našega života. U današnjoj poslanici sv. Pavla uspoređuje naš život gimnastičkom trkačkom. Tamo se trkači natječu, tko će dobiti nagradu, tko će zaslužiti naslov »šampiona«. Oni, koji žele sudjelovati u gimnastičkom natjecanju s izgledom na uspjeh, moraju se dugo pripremati. Danima, mjesecima, a katkada i godinama, moraju ustrajno vježbati, a ujedno se odrići tjelesnog života, što bi moglo narušiti njihovu tjelesnu sposobnost. Nije ovakav život lagan, ali mu se natjecatelji dragovoljno podlažu u želji, da steknu vijenc pobjede i slave.

Naš život je glavan životovi našeg natjecatelja. Nedokučivim putevima Božje Providnosti mi smo došli u ovaj zemaljski život, da bismo u njemu i po njemu mogli steći vječni život, neraspodijelji vijenac vječne slave, da bismo proslavili Ime Božje. Stvoritelj nas je za to darom Svoje milosti uzdigao u vrhunarni red. Ali istovremeno je grijeh povremeno Božje narče, uskrađujući vrhunarni život u nama. Um nam je potamnio, a volja je postala sklona zlu. Vrhunarni život nam se vraća u krštenju po zaslugama muke i smrti Isusa Krista. Ali, um i dalje ostaje potamnen i zle sklonosti i dalje ostaju u nama. Na nama je, da pomognuti milošću, nemilosrdno i ustrajno čupamo zle sklonosti, da odstranjemo posljedice grijeha i da u našim dušama uspostavimo onaj red, koji je vladao u dušama prvih ljudi prije grijeha. Težak je to i naporan posao. Ali to je posao, koji vrijedi truda, posao, za koji ne treba žaliti znanje.

Kako nam svjedoči današnje sv. Evanđelje, Otac nebeski je sličan dobru majčinu, koji zove radnike na rad u svoj vinograd. Vinograd Božji je istavo vječnost, a trse to su ljudske duše. Trse treba rezati, okopavati, čistiti od korova, preskati protiv raznih bolesti i t. d. Naporan je posao odgajati vinograd. Međutim, u vinogradu Gospodnjem posao je još naporaniji. Traži puno žrtava i puno samoodricanja, neprestanu budnost i neprestanu borbu. To je međutim, jedini put sreće, jedini put konačnog sreće. Ispitajmo sami sebe i vidjet ćemo, kolike napore, kolike žrtve, kolika samoodricanja smo pripravni sposti, da bi došli do nekog zemaljskog, vremenitog cilja. Zar ne možemo smoleći, toliko isto poštivostnosti i samozajaja, kada se radi o vječnom i konačnom našem cilju, o Kraljevstvu Božjem? Možemo li se uopće vratiti kršćanima, ako nismo pripravni ništa podnijeti za ostvarenje Kraljevstva Božjega u nama i izvan nas? Dostojnost i heroizam bili su i jesu njegovi najbolji apostoli.

SV. MISA U PARISKIM KATAKOMBAMA

Prvi puta nakon god. 1786. služila se nedavno u pariskim katakombama Sv. Misa za pokoj duša onih, koji su tamo pokopani.

Dozvolom pariskog nadbiskupa, služiti će se Sv. Misa u određenim vremeničkim razmacima.

Katakombe se nalaze u dubini od oko 23 metra ispod površine ulica grada Pariza, a u njima se nalaze ostaci od po približno milijuna ljudi. Među ostalima nalaze se kosti žrtava Terora iz rujna 1792; žrtve pokolja u samostanu St. Germain-de-Prez, žrtve francuske revolucije, među kojima i kosti vojnika, koji su poginuli 10. listopada 1792. izručeni kralja Ludovika XVI. u palači Tuilleries.

Jz katoličkog svijeta

DIPLOMATSKI ZBOR ambasadora, poslanika i otpravnika poslova akreditiranih kod Sv. Stolice primio je Sv. Otac Pijo XII. u svečanu audijenciju za čestitanje Nove godine. Audijencija je bila 26. prosinca 1949. i to za cijeli diplomatski zbor, dok je inače bilo običaj, da su u tu svrhu bile davane pojedinačne audijencije. Razlog je taj, što Sv. Otac želi biti slobodan za audijencije hodočasnika — U svom nagovoru rekao je Sv. Otac među ostalim, da je Vatikan danas suverena država s ratnim potencijalom, koji ne znači ništa, ali s potencijalom za mir, koji je neizmjeran. P. svojoj površnosti da je Vatikan na karti kao točka koja se jedva da zamijetiti, ali da je značenje suvereniteta za duhovnu misiju Svete Stolice od neprocjenjive vrijednosti.

TREĆI MEDUNARODNI KONGRES KATOLIČKE STAMPE održat će se od 15.—19. veljače u Rimu. Glavna će tema biti ova: »Katolička štampa i gospodarski i socijalni problemi«. Na kongresu će se birati stalni tajnik »Unije katoličke stampe«.

ZA VRIJEME VELIKE MOLITVENE OSMINE, koja počinje na dan katedre sv. Petra u Rimu (18. 19.), svršava se dan obračuna sv. Pavla (25. 1.), držala su se predavanja na 25 jezika. U glavnim bazilikama u Rimu održale su se službe Božje i po orijentalnom obredu. — U Engleskoj su i anglikanski krugovi molili za jedinstvo Crkve.

U NJEMAČKOJ ima oko 90.000 časničkih sestara

U SKANDINAVSKIM ZEMLJAMA, koje imaju svega 16 milijuna stanovnika, živi 35.000 katolika. U samom Kopenhagenu ima 9.000 katolika.

POSLEDNJE PREGOVORE OD 12 GODINA pristao je Sv. Otac Pijo XII. na organiziranje vojnog svećenstva u Kolumbiji.

ZA PLENARNI CRKVENI SABOR istočne Indije imenovao je Sv. Otac svojega delegata u osobi nadbiskupa-kardinala u Sidney-u (Australija). Ne tom crkvenom saboru trebati će pobliže odrediti granice pojedinih biskupija i raspravljati o svim aktualnim crkvenim pitanjima. Pripremači su osnivanje katoličkih sveučilišta.

O ZBLJENJU KATOLIČKE I ANGLIKANSKE CRKVE pisalo se u zadnje vrijeme u Engleskoj. Tim povodom u Yorku izdane su izvješćima, kojima se izražava svoje divljenje katoličkoj Crkvi, ali država da se zbog doktrinarskih i discipline pilarnih poteškoća jedva može otvoriti o zbljenu jedne i druge crkve.

NACIONALNI EUHARISTIČKI KONGRES održat će se u Argentini u mjesec listopada ove godine. To su nedavno odlučili argentinski biskupi na biskupskoj konferenciji.

U ZENITU je stvorena nova konvencija o pitanjima zaštite ratnih zarobljenika ranjenika i civilnog stanovništva. Na vijećanju je učestvovala i jedna delegacija Sv. Stolice. To je od 1870. kad je Italija zauzela Rim, prvi slučaj, da je Sv. Stolica bila zastupana na jednoj međunarodnoj diplomatskoj konferenciji. Delegacija Sv. Stolice je izrazila svoje razočaranje, što u konvenciji nije spomenuto božansko podrijetlo ljudskih prava. Što se tiče ostalih dijelova konvencije u dvadeset je slučajeva prihvaćen prijedlog delegacije Sv. Stolice za stanovitje izmjene teksta.

VATIKANSKA POSTA stavila je u promet seriju poštanskih maraka kao posebno izdanje jubilarne godine.

EMISIONU STANICU ZA TELEVIZIJU pokrenuli su francuski katolici Sv. Ocu Piju XII. kojom je prednesen obznan o otvorenju Svete Godine na Badnju 1949.

VLADA ŠALJSKE OBLASTI dala je amnestiju kažnjivcima, i to do šest mjesec kao i obzirnom na novčane kazne. To je učinjeno povodom otvorenja Svete Godine. Kao doprinos za mir među narodima.

SPOMENIK PRVOM MEXIKOSKOM BISKUPU podigli su meksički katolici u gradu Durango Vizcaya. Na ploči nalazimo uklesane sljedeće riječi: »Iz bazalta vulkana, koji su njegove oči gledale, iz metala rudnika, koji su osigurali budućnost Nove Španjolske, svetod Meksika diče ovaj spomenik fra Juanu de Zerragu, ovom prvom biskupu i nadbiskupu, domoćocu Evanđelja, zaštitniku i odgojitelju Indijanaca«.

PISMA ALEKSANDRIA VOLTE, glasovitoj fizičaru, izšla su na novom i potpuno novom izdanju na talijanskom jeziku kod izdavača kuće Zanichelli. Ovo izdanje sadrži oko 2.000 stranica, u kojima se odražava duboka vjera u Boga i vjernost Katoličkoj Crkvi.

OPATIJA SV. KLAUDIJA u Francuskoj proslavit će ove godine 1.500 godišnjicu svog osnutka. Opatija sv. Klaudiva osnovana je 450. g. od Romana de Gouzo; ona je prema tome jedna od najstarijih opatija u Evropi; ostane srednjovjekovne znanosti i ostvarenje naprednog svijeta.

NA GODIŠNEM SASTANKU KATOLIČKE STAMPE u Fuldi (Njemačka) službeno je saopćeno, da je biskupijska katolička štampa dostigla u Njemačkoj broj od tri milijuna primjereka.

INDJANCI IROKEZANI, potomci onih Indijanaca, koji su pred 300 godina napeli misijski centar u Huronuji, nedavno su prisustvovali svečanom memorijal dvojice svetaca, Isusovaca Brebeča i Lalensete, koji su mučenički poginuli za ideale svete vjere. Ova putu vodio ih je Isusovac Jacoba, podrijetlom Irokezanim, koji je prisustvnik urođenim govornik na njihovu jeziku »mohawke«.

KOMIKO KOSEKI zove se današnja najbolja japanska katolička skladateljica. Ona je katoličanka od 1926. g. i otišla u Inozemstvo na stvaranje japanskog narodnog umjetničkog izraza u religioznoj umjetnosti.

»SWORD OF SPIRIT« (Mač duha) zove se organizacija, koja pomaže biskupima i hijerarhiju u apostolatu u britanskoj koloniji Guyani (Južna Amerika). Osnovana g. 1940. od kardinala Hudsona, posvetila se praktičnom apostolatu u kolonijama. U britanskoj Guyani ona je među ostalim pokrenula i katolički tjednik »Catholic Standard«, koji je svakodnevno priznat kao jedan od najboljih katoličkih časopisa.

PAPINSKI INSTITUT ZA MISIJE kroz Milana proslavio je 100-godišnjicu svog osnutka. Ova je događaj preraslo u svečanost Sv. Misom na odličnu noćnu misionaru u Indiju i Braz. Tiju.

MVR. MUENCH, otpravnik apostolske nuncijature u Njemačkoj, izjavio je nedavno, da se u stvari raduje, koji namuraju i jašiti njemački katolici socijalni problem stanova. U oko 20 biskupijskih radij o oko 70 katoličkih organizacija na rješenoj tog problema.

U SPEYERU (Njemačka) održan je u mjesecu studnome prošle godine kongres njemačkih katoličkih liječnika. Na kongresu, na kojem je bilo prisutno oko 100 liječnika, raspravljalo se o tzv. umjetnom oplođivanju i o govoru sv. Oca, izrečenom o tom problemu (pl. nju).

BOŽIC U MOSKVI Božićni blagdan proslavljaju se u Moskvi svečanom ponokom. Bojoj je prisustvovalo oko 200 stranih diplomata, koji borave u Moskvi. Ponokom je služio jedan Francuz, vlč. Thoms, u kapeli sv. Ljudevika. — U isto vrijeme u jednoj drugoj crkvi služio je jedan Poljak Ponokom za ostale katolike, koji borave u Moskvi. Bilo je prisutno oko 300 vjernika.

SVETA MJESTA I DRŽAVA IZRAEL — Predsjednik Izraelske države bilo je svojevremeno študent katoličkog sveučilišta u švajcarskom gradu Friburgu. Pred kratko vrijeme on je slavio tamo zlatni jubilej svoje promocije na čast doktora. Tom zgodom on je izjavio, da će država Izrael dati punu slobodu rada svim kršćanskim ustanovama na svojem području.

MISLI NA GOSPODINA

Ah Gospodine, što ti Ti ređi? Etio bih Te vječno blagosliviti, a Ti znaš moju slabost. Istom sam počeo u skrutenosti arca slati odzrate vjastite duše Tebi, Sveumogući, i toliko rastresenosti bacite me i tek započete kalotropne. Tako govori svome Bogu lakom kršćaninu duša.

Etio bi se Božjeko odoloditi svega, što ne stoje u ogradama čačkajoga Boga. Ali naprosto se ne može, ne zna kako. Očeta se slabim. Sve stvari, koje ga okružuju, napadaju na njegovu sranost kao dovdor muhe za toplog ljetnog vremena. I časnik se nalazi uvijek na početku. Već bi savršeno svuju molitvu u uobojenim amevima, kad bi mu misao preletel preko svega dosadašnjega i opazi, da ništa nije kazao svome Bogu.

Kad ne bi bilo bijede, koja čovjeka vuče na nešto drugo, i koja ka da mu ne dopušta da misli na svega Boga, izgleda, da bi bi mu se čovjek mogao više povesti. Da, pa i sve drugo, što mu ka da ga odvraća od Boga i rastavlja.

Misao na sudnji posao zadaje mu toliko brige, da nema vremena misliti na »dobra Gospodina«. Sve se to nagomilava, i čovjek, pomalo se optužuje, misli da nije kriv u toliko dnevnoj rastresenosti. No koncu i ne zna, što bi sam kazao na sve to.

Ipak iz svega obratimo se na testamant onoga, koji je predvidio svaku ljudsku bijedu, teškoću i duševnu ispraznost.

Obratimo se našem Očetu, koji je živio u jednakim okolnostima kao i mi. S njega strane traži da djetinjemu u takvim okolnostima kao On.

Mole li se zamisliti veće potluštenosti od one u časovima krvavog znojenja, koje je pratio mjesecaev svjetlo i »hor Maslinskog vrta. To je još povećavala nemarnost učenika, koji su Ga, ujednom spavajući, počev napustili. No svjedeno Isus polazi ponosno na mjesto znojenja i u svojoj početnoj muči moli svoga nebeskoga Oca, da bi se vršila Njegova sveta volja.

Isus je dnevno propovijedao po svim dijelovima Palestine i ništa se nije strahlo svoga postla. Pa i onda, kad je morao služiti nesgodne upadice farizeja i knjevičana, on je u misao na svoga Oca jasnio odgovarao, bez ikakvih smetnja.

Kad je rješavao pitanje žene Samaritanke i žene grčke, i opet je sve upravljao na slavu Sveumogućeg Oca. Ti i toliko drugi služitelji upozoruju nas, da je Isus mirno snario sve događaje života i sve je poveztivo u jednu misao: nekta sve stvari, cto život, svi čini blagoslivljaju Gospodina.

Ovu je misao dobro shvatila sv. Crkva. Kao je svojim svećenicima iz najvećjih čina svakoga dana — sv. Mise pripravila, nekta kao u nastavku nadovezuju riječi: »Djela Gospodina Gospodina; hvalite i urisujte Ga u vjeka«.

Cijela priroda je ovdje prihvaćena, ali ne da rastava, već da hvati Gospodina.

Eto, to nekta nama bude pokretalo u našim životnim teškoćama. Svaka bijeda, svaka teškoća, svak posao shvaćen na takav način vezati će nas u Gospodina Bogom. Nama je samo potrebno sve shvatiti u odnosu u Gospodinu. I posao na polju, i rad stroja, i u našim preostojama, sve spojimo u Gospodinu.

I kad se magla muči, s nejakim djetetom, nekta ga prikazuje Bogu svome, i mjesto rastresenosti imat će nagradu, jer je mislila na Sveumogućeg.

Naše nastojanje mora ostvariti ono, što je naglasio sv. Pavao u Poslanici Solunjanima: »Molite bez prestanka. I budemo li sve, što činimo i što nas okružuje, spajali s mišlju na Gospodina, imi ćemo to zalista ostvariti«.

TA MU VALJAJ

Prigodom nekog susianka za mladož govornik je zapitao jednoga između dječaka: »Gdje dakle vidiš Boga, gdje je On?«

»U nobu«
»Nemislao! Ja sam pilot i često sam letio vrlo visoko, pogotovo kroz nebo, ali Boga nisam vidio nigdje«.

»Ali da ste »mrtino stanišal, siguran biste ga vidjeli« — odgovorio mu četrnaestgodinšnji dječak.

»VVV«